

BEATIFICACIÓ 109 MÀRTIRS CLARETIANS

20, 21 i 22 d'octubre de 2017

Dossier de Premsa

“Jo us perdono! Jo us perdono! Jo us perdono!”

Germà Ferran Saperas

Afusellat el 13 d'agost de 1936 a Tàrraga. 30 anys

BEATIFICACIÓ DE 109 MÀRTIRS MISSIONERS CLARETIANS

El 21 d'octubre de 2017 se celebrarà a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona la beatificació de 109 màrtirs claretians. Aquesta nombrosa causa aprovada pel papa Francesc el 22 de desembre de 2016 correspon a la dels "Màrtirs Claretians Mateu Casals, sacerdot, Teófilo Casajús, estudiant, i Ferran Saperas, germà, i 106 companys".

El procés de beatificació es va iniciar fa gairebé 70 anys, el 1948, i inclou sacerdots, germans i estudiants professors claretians. Els 109 claretians ara beatificats van ser assassinats durant el conflicte de 1936. En el moment dels fets la província claretiana de Catalunya comprenia Catalunya, Aragó i València, però també hi ha màrtirs de les províncies claretianes de Santiago, d'Euskadi, de la Bètica i de França.

La celebració del 21 d'octubre estarà presidida pel cardenal Angelo Amato, Prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants. Serà la primera beatificació que es fa a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

El grup dels 109 màrtirs beatificats pertanyien a les comunitats de Cervera - Mas Claret i Solsona (60), de Barcelona (8), de Sabadell (8), de Lleida (11), de Vic i Sallent (15). Fora de Catalunya la causa inclou els màrtirs de les comunitats de Castro Urdiales a Santander (3) i de València (4).

Per la beatificació s'han preparat tres actes a Barcelona en el que hi participarà la família claretiana de tot el món. Divendres 20 d'octubre, el vespre abans de la cerimònia a la Sagrada Família, hi haurà una Vetlla de Pregària al Santuari del Cor de Maria presidida pel pare Mathew Vattamattam, Superior General dels Missioners Claretians. Diumenge, l'endemà de les beatificacions, també al Cor de Maria, hi haurà una eucaristia d'Acció de Gràcies presidida pel cardenal Joan Josep Omella.

TESTIMONIS MARTIRIALS

- **P. Jaume Girón:** "Jo estic sempre preparat per donar la vida per Déu. I a la missa de cada dia em preparo i m'ofereixo com a víctima amb la finalitat que el Pare Celestial sigui servit. Cada dia reso per qui em matarà... Tant com he estimat i he fet per l'obrer, i serà l'obrer qui em matarà".

Afusellat el 5 de setembre de 1936 a Castellfollit de Riubregós (Anoia). Diverses famílies el van ajudar a encaminar-se cap a la frontera però va ser descobert. 47 anys.

- **G. Ferran Saperas:** "Mateu-me quan vulgueu; però això no, mai! Sóc verge i verge moriré".

Afusellat el 13 d'agost de 1936 a Tàrrega (Urgell). És conegut com el "màrtir de la castedat" perquè va ser portat a diversos bordells per intentar que trenqués el vot de castedat. 30 anys

- **P. Julio Leache:** "Si ens volen matar, voldria que fos només per Déu, és a dir, que em matin celebrant, administrant els Sagraments o resant. Però no per altres motius humans o polítics... Si ens maten per feixistes, poca gràcia i poc mèrit té, ja que hi ha feixistes de tot color. Però si ens maten per celebrar Missa i per ser catòlics, això és meritori davant Déu, això és ser màrtirs".

Afusellat el 19 d'octubre de 1936 a la finca Mas Claret a Cervera (La Segarra). Forma part del grup més nombrós de màrtirs afusellats conjuntament després de tres mesos en captivitat. 27 anys.

- **P. Adolfo de Esteban:** "No tingui vostè cap por per la meva sort, ja que si calen, estic decidit a vessar la meva sang per la causa de Jesucrist".

Assassinat el 31 de juliol de 1936 a Barcelona. Va ser assassinat en un descampat y després que la seva germana reconegués el cadàver a l'hospital es desconeix que es va fer amb el seu cos. 24 anys.

- **P. Jaume Payàs:** "Perdono a tots els qui em volen mal, i els faig una abraçada d'amistat; no guardo rancor a ningú, ni als qui m'han llençat a casa com un gos; també a Tu t'ho van fer".

Afusellat el 25 de juliol de 1936 a Sallent (El Bages). Va rebutjar renegar de la seva condició de religiós a canvi de ser alliberat. 30 anys.

- **P. Josep Reixach:** "Si sou vosaltres els qui m'heu disparat els trets, us perdono de tot cor. Vull morir com Jesús que també va perdonar els qui l'acabaven de sacrificar".

Assassinat a trets el 26 de juliol de 1936 a Sabadell (Vallès Occidental). A l'Església de la comunitat li van fer presenciar com es profanaven i cremaven els objectes sagrats. 71 anys.

- **G. Julián Villanueva:** "Sapigueu que no em fa por la mort. Ofereixo la meua vida per Déu i per les ànimes. Us perdono aquest crim que esteu a punt de cometre amb mi, i demano a la Misericòrdia Divina que accepti la meua sang per a la vostra salvació".

Afusellat l'1 de setembre de 1936 a Su (Solsonès). El van despollar i la van fer cavar la pròpia fossa abans d'executar-lo en una carretera. 66 anys.

- **P. Emili Bover:** "Us perdono de tot cor per amor de Déu".

. Afusellat el 20 d'agost de 1936 a Cervera (La Segarra). Van demanar besar les mans dels qui l'anaven a executar 67 anys.

- **P. Isaac Carrascal:** "Demanin a Déu que si ens maten, morim com a màrtirs". Afusellat el 14 d'octubre de 1936 a Torrelavega (Santander).

Van exigir 450 pessetes, tres mantes i menjar per alliberar-lo juntament amb dos missioners claretians detinguts a Castro Urdiales. 53 anys

CONTEXT DE LES BEATIFICACIONS

Els 109 màrtirs Claretians que seran beatificats, van deixar la mostra de la seva fidelitat en la fe cristiana; **van donar la vida per la fe**. Van ser assassinats i sotmesos a diverses tortures o vexacions per la seva condició religiosa. Es tracta de testimonis d'estimació i de fermesa a la seva vocació i de **perdó** envers els que els van matar.

Amb la beatificació no són dades el que es pretén recordar i celebrar. Es tracta de creients concrets, testimonis del seguiment de Jesús a **l'estil de Sant Antoni Maria Claret**, i autèntics missioners. Van morir amb una veritable *experiència martirial*, amb tota una mística que només ells van poder sentir, i que, en ocasions, van manifestar en escrits testimonials.

El provincial dels Missioners Claretians de Catalunya, el pare **Ricard Costa Jussà**, remarca el testimoni de fe i de perdó de tots aquests màrtirs.

“Més enllà de les circumstàncies polítiques tan convulses i complexes del moment, el que volem subratllar és el **testimoni de fe i de perdó** d'aquest grup tan nombrós de germans nostres. Això ens estimula en el coratge del nostre seguiment de Crist i ens empeny a ser com els màrtirs **instruments de perdó i de reconciliació** arreu del món. Cal posar tots els mitjans perquè mai més els conflictes i les diferències no es resolguin violentament, sinó amb el diàleg i el respecte”.

En la carta circular que ha enviat a les comunitats claretianes el Superior General dels Missioners Claretians, el pare **Mathew Vattamattam**, demana que la celebració vagi més enllà de la cerimònia d'aquest octubre.

"No es tracta només de preparar-nos per a la cerimònia que tindrà lloc a Barcelona el proper mes d'octubre, sinó d'acollir aquesta gràcia com un nou estímul que Déu ens concedeix en aquest temps per a ser allò a què som cridats a esdevenir: «testimonis (o sigui , màrtirs) - **missatgers de l'alegria de l'Evangelí**». Els nostres màrtirs són el document viu que ens mostra amb claredat en què consisteix aquesta vocació. (...) També nosaltres estem cridats a rubricar-la cada dia amb el testimoni d'una vida missionera alegre i lliurada.

El pare Mathew Vattamattam també situa el context de les beatificacions.

"La imprescindible anàlisi històrica no desdibuixa, sinó que contextualitza, el testimoni inequívoc dels nostres 109 missioners. Ells van viure en una societat marcada per forts enfrontaments entre faccions, però **no eren militants de cap bàndol** polític sinó persones (majoritàriament, bastant joves) que es van consagrar a Déu i que, arribat el moment, no van dubtar a confessar la seva fe, tot i a costa de la seva vida. Ells podrien haver-se defugit el martiri si s'haguessin

deixat vèncer per les seves pors o haguessin fet concessions a les peticions dels seus botxins. No obstant això, van optar per a **donar una resposta de fe** confiant en Déu. En temps líquids com els nostres, aquestes **actituds sòlides** ens desarmen i ens estimulen".

"Som conscients que una **guerra** és sempre **un fracàs de la humanitat**. Milers de persones van patir les conseqüències de la guerra civil espanyola. Moltes famílies no han pogut saber mai on han anat a parar els seus éssers estimats. Una capa de silenci cobreix històries d'éssers humans que van ser assassinats en circumstàncies deplorables. (...) La beatificació només d'uns quants no suposa – no ha de suposar– cap ofensa als altres. **Tots els morts d'una guerra**, amb independència del seu credo religiós o de la seva filiació política, **tenen dret a ser recordats i enterrats** amb dignitat com a éssers humans. Qualsevol esforç en aquesta direcció ajudarà a una veritable **reconciliació**".

"Una beatificació (...) en sentit cristià, significa testificar que una persona (o diverses com en el cas present) ha estat **assassinades per confessar Jesucrist**, per *odium fidei*, segons l'expressió que fa servir l'Església. No es tracta només de ser fidels a uns ideals humans, per nobles que semblin, sinó, sobretot, de confessar Jesucrist. I, a més, cal que el màrtir (és a dir, el testimoni) **mori sense odi**, perdonant els seus botxins. Els mal anomenats màrtirs jihadistes dels nostres dies, per exemple, també moren pels seus ideals, però no ho fan per amor i perdonant, sinó tot el contrari"

"En el cas dels nostres germans, ells, a l'estil de Jesús, van **ser capaços de trencar amb l'espiral de violència social**, en la qual els seus botxins van tractar d'involucrar-los. Ells, en el seu cor consagrat a Déu, van aconseguir transformar el poder de la violència en **amor i perdó cap als seus enemics**, i en oració per a la pau i la reconciliació del país".

"De vegades un es queda sense paraules davant la **crueltat** amb què van ser tractats, però crida molt més l'atenció la seva **resposta valenta i entusiasta**. Els missioners eren conscients del risc que corrien. Amb prudència, van buscar posar-se fora de perill, però, quan van ser capturats, **en cap cas no van renunciar a la seva fe**, tot i que en moltes ocasions els van prometre la llibertat si ho feien."

"Una beatificació és sempre una celebració de la fe i del perdó, no un judici o una venjança. (...) Només podem **viure junts** quan aprenem a respectar-nos i perdonar-nos".

"També **avui**, alguns de vosaltres [Missioners Claretians] esteu vivint situacions de **persecució i de prova per causa de l'Evangelí**. La nostra Congregació no us oblida. L'actitud dels màrtirs us il·lumina la manera millor de afrontar-les. La seva intercessió us manté fermes".

ELS MÀRTIRS DELS MISSIONERS CLARETIANS

L'espiritualitat martirial dels missioners Claretians ja havia estat present en la persona del mateix Fundador, **Sant Antoni Maria Claret**, que va patir greus ferides en l'atemptat a Holguín (Cuba), l'any 1856. El primer màrtir claretian és encara en vida del pare Claret. El jove sacerdot, el pare **Francesc Crusats**, va ser afusellat a la revolució de 1868 a La Selva del Camp (Baix Camp). El 1927, el pare **Andreu Solà** és assassinat en la persecució anticlerical de Mèxic. I, en ple segle XX, son més de **dos-cents els claretians assassinats** durant el conflicte de la Guerra Civil Espanyola dels que s'inicia la causa de beatificació.

El dia 20 de juliol de 1936 eren afusellats a Jaén quatre Claretians, els primers d'una llarga llista que va arribar a superar els **270**. Gairebé no hi va haver un sol dia, durant els cinc primers mesos del conflicte, en què no es sacrificués a algun dels germans de la Congregació.

Catalunya, Osca i el centre de Castella van ser la geografia claretiana amb més víctimes: 138, 54 i 45 respectivament. Amb biografies de martiri molt semblants, i al mateix temps, en casos molt concrets i específics. Totes són experiències de fe i testimonis de perdó.

El 25 d'octubre de **1992**, van ser beatificats a Roma, per Joan Pau II, els **51 màrtirs de Barbastre** (Osca), ara fa just 25 anys. Es tractava del primer grup de Claretians beatificats després de la canonització de **Sant Antoni Maria Claret** l'any 1950. Aquesta celebració va tenir un gran impacte en la vida de la Congregació dels Claretians. La pel·lícula *Un Déu prohibit* (2014), ha difós la seva memòria arreu del món, més enllà dels circuits eclesials.

Tretze anys després, el 20 de novembre de **2005** a Guadalajara (Mèxic) va ser beatificat el pare **Andreu Solà**, el missioner claretian català martiritzat a Mèxic. El 13 d'octubre de **2013**, a Tarragona, es va celebrar la beatificació de 522 màrtirs del conflicte de 1936. Entre ells, hi havia **23 Missioners Claretians**: 7 de Tarragona i La Selva del Camp i 16 de Sigüenza i Fernán Caballero.

Ara, s'hi afegeixen els 109 màrtirs de la causa "Màrtirs Claretians Mateu Casals, sacerdot, Teófilo Casajús, estudiant, i Ferran Saperas, germà, i 106 companys". En total seran **184 Missioners Claretians** que han estat proclamats beats. Encara queden altres causes de beatificació obertes, i en alguns casos aquesta no s'ha pogut iniciar perquè no hi ha cap testimoni o documentació que certifiqui les circumstàncies de la seva mort.

ELS 109 MÀRTIRS

A l'encapçalament del grup de 109 màrtirs hi figuren tres noms: el sacerdot Mateu Casals, l'estudiant Teófilo Casajús i el germà Ferran Saperas. Simbolitzen la diversitat vocacional de la congregació dels Claretians.

Tots van ser assassinats a causa de la fe i de la condició de religiosos, però les circumstàncies de la mort són diverses. Va ser assassinats en grup o per separat. La majoria van morir afusellats. Molts també van patir tortures i diverses provocacions abans que acabessin amb la seva vida, intentant que reneguessin de la seva fe o dels seus vots.

Després de la guerra alguns cossos dels màrtirs es van agrupar o identificar en diverses sepultures. La majoria de restes s'ha anat agrupant en el Panteó que té la Congregació en el Cementiri de Cervera. Un grup important continua reposant en el cementiri de Lleida en una fossa comuna on va ser enterrats amb altres víctimes de la Guerra. També hi ha altres màrtirs enterrats a la cripta del temple sepulcre de Sant Antoni Maria Claret a Vic, i en altres esglésies a Sallent, Solsona i a Tàrrrega, on hi ha el mausoleu del germà Saperas.

En altres casos, tot i que hi ha testimonis de la seva mort, no se'n conserva cap resta, bé perquè els seus cossos van ser abandonats o bé, com en el cas del Mas Claret, perquè van ser cremats.

Aquests són alguns dels testimonis de la seva mort.

Els Màrtirs de Cervera

Des que l'any 1887 els Missioners Claretians es van instal·lar a la que havia estat Universitat des de 1842. La comunitat va arribar a acollir gairebé cinc-cents Estudiants i Docents. Quan va esclatar el conflicte de 1936 Cervera era el Seminari Major de la Província Claretiana de Catalunya i, a prop de Cervera, hi havia la comunitat del Mas Claret, una finca agrícola.

Fins aquell moment no hi havia hagut cap complicació ni conflicte amb els claretians a Cervera. El 1936 hi havia una comunitat formada per 154 membres: 30 Sacerdots, 51 estudiants, 35 Germans i 38 Postulants. En iniciar-se el conflicte es van dispersar. Per això, el martiri va ser en llocs i circumstàncies diferents, uns en grup i altres en solitari. La majoria de postulants es van dispersar per tornar a casa seva. Els estudiants de l'últim curs es van dirigir cap a Barbastre. Els que van ser assassinats allà durant el mes d'agost, formen part de la causa dels màrtirs de Barbastre. En poques setmanes, dels claretians que residien a Cervera, 67 van ser assassinats.

El grup de Lleida

Procedents de Cervera, eren un grup de quinze joves que havien caminat diversos quilòmetres durant un dia i mig, fins que van arribar al poble de Montornès on van ser acollits en cases d'unes famílies. Però no estaven segurs. Van continuar la marxa guiats pel pare Jové, coneixedor d'aquella zona. A Ciutadilla van ser reconeguts pels milicians i els van detenir.

Amenaçats amb fusells van ser portats al centre revolucionari del poble, on va començar el seu martiri. Després d'una trucada al comitè de Lleida per saber què havien de fer amb ells va arribar l'ordre que es quedessin allà fins que els anessin a buscar.

Van arribar dos cotxes amb un grup nombrós de milicians. Després d'una nit entre bufetades i cops de puny, el 26 de juliol de 1936 van ser tancats en un camió i amb les mans i peus lligats els van portar a Lleida. El camió va arribar al cementiri. Baixant en dues files, davant una d'un grup de milicians, en preguntar-los si renunciaven a la religió, els Missioners van respondre que preferien morir per Déu.

Els van anar afusellant en grups de tres o quatre a la vista dels qui encara eren vius. Els seus cadàvers van ser enterrats en una gran fossa comuna, on encara reposen.

Els màrtirs de l'hospital

Els ancians i malalts que residien a Cervera van ingressar a l'hospital, acompanyats pels pares Jaume Girón i Pere Sitges, superior i ecònom de la comunitat. Eren dotze. El pare Joan Buxó, que abans de ser Missioner Claretia havia estat metge a Barcelona, es va quedar amb ells.

A partir del 26 de setembre, després un registre dels milicians, es van suspendre totes les misses. Com que ja tenien notícies de l'assassinat d'altres Claretians, alguns van intentar buscar llocs més segurs, com el pare Girón, afusellat a Castellfollit de Riubergós, o el pare Sitges, que va ser tirotejat i abandonat prop de Sant Martí de Tous.

A l'octubre, en restaven dotze a l'hospital. De nit, el 18 d'octubre de 1936, semblava que l'ambient era tranquil, fins que van sentir una veu que els ordenava que s'aixequessin, que els portaven a un sanatori. Van ser tots afusellats.

Martiri del grup de Mas Claret

Amb aquest nom, es coneix una finca rústica, propietat de la Comunitat Claretiana de Cervera, a uns set quilòmetres de la ciutat. El 24 de juliol, els membres del Comitè de Cervera van anar al Mas Claret, per fer un inventari de tot el que hi havia a la finca. Van dir-los que els qui eren allà podien continuar-hi, però que ningú s'atrevisís a absentar-se sense el seu consentiment, ni acollís més germans. Es van convertir en presoners.

Aquest mateix dia, el pare Felipe Calvo va formar dos grups d'Estudiants per dirigir-se a diverses localitats que semblaven oferir asil segur, i així, descongestionar la finca de Mas Claret. El primer grup, format pel pare Jové i catorze estudiants, tenia destí a Vallbona i altres pobles del voltant. Però van ser capturats i assassinats.

El segon grup, format pels pares Mir i Julián Pastor amb sis estudiants, tenia com a destí Bellvís. Després de moltes peripècies, van arribar-hi i van trobar refugi. Alguns van ser detinguts, però tots es van salvar.

El tercer grup, format pels que estaven més delicats de salut, es van quedar al Mas Claret. El control i les ordres, cada vegada eren més exigents. Es van veure sotmesos a burles, amenaces, provocacions i invitacions per blasfemar i apostatar. També ve ser habituals les visites d'escamots armats, que finalment es van emportar els pares Juan Agustí i Felipe Calvo. El germà Esteban Mestres es va escapar. El van tirotejar, però va poder fugir. Més tard, va ser assassinat a Barcelona.

El 19 d'octubre de 1936, els van dir als 18 claretians que quedaven al Mas Claret i un dels seus col·laboradors que prepararessin roba de festa per fer-los una fotografia. Van ser conduïts a un marge i després de ser humiliats van ser posats en fila i assassinats. Els van cremar amb palla durant cinc dies i les restes van ser sepultades allà mateix. Després de la guerra, les seves restes van ser traslladades a una habitació de la casa de la finca, i posteriorment, al Panteó de la congregació al Cementiri de Cervera. Al lloc on van morir, avui hi ha un memorial que recorda el lloc exacte del martiri i on van ser cremats.

Màrtirs en solitari

El Germà Ferran Saperas Aluja, conegut com el màrtir de la castedat, es va refugiar al poble de Montpalau. No es podia quedar a la finca de Mas Claret per prohibició del Comitè. Mentre es dirigia a la casa de camp del seu amic Bofarull, va ser detingut. Es va declarar religiós i va començar el seu calvari. El van obligar a blasfemar, però no ho van aconseguir. El van portar a prostíbuls i va ser víctima de diverses provocacions. Algunes de les dones que li portaven demanaven als milicians que el deixessin en pau. Al final, camí del cementiri, quan el volien matar, els va dir: *"Jo us perdono! Jo us perdono!"*

El pare Ángel Pérez Santamaría fou assassinat per una miliciana. Una vegada mort, el va lligar a un cotxe i van arrossegar diversos metres, el va rematar. El pare Joan Prats, va ser afusellat però va fallar la punteria. Finalment, li van destrossar el crani a pedregades.

Els Estudiants Jenaro Pinyol i Remigi Tamarit van ser detinguts pel Comitè de Borges Blanques mentre es dirigien a buscar les seves famílies. Els van permetre escriure als familiars, resar abans de morir, i fer-ho de cara i tot cridant: *"Visca Crist Rei!"*. En diversos dies hi va haver altres claretians capturats i afusellats al cementiri de Cervera

Màrtirs del Seminari de Solsona

Dels setanta missioners que formaven la comunitat del Seminari de Filosofia de Solsona només dos van patir el martiri. El jove Josep Vidal va ser executat i van abandonar el seu cos enmig de la carretera. El germà Julián Villanueva va ser detingut per respondre obertament a un milicià qui era. El van portar al bosc, el van despullar, i el van matar. La resta s'havia dispersat el dia 21 de juliol per poder travessar els Pirineus cap a França. L'església i el seminari van ser cremats.

Altres Comunitats Martirials

A més dels Missioners assassinats a les comunitats formatives, n'hi va haver altres que van patir la mort violenta a les comunitats de Lleida, Barcelona, Sabadell, Vic, Sallent, València i Castro Urdiales (Cantàbria).

A Lleida és on va ser assassinat el primer claretà, el pare Frederic Codina. El 21 de juliol, mentre el conduïen a la presó caminat, li van disparar a la plaça de la Paeria, al centre de la ciutat. Altres quatre membres de la comunitat claretiana van morir el 21 d'agost entre els 74 afusellats que estaven empresonats a Lleida, entre ells bisbe Antoni Huix.

A Barcelona, dels 56 claretians que hi residien el 1936, 20 va ser assassinats. Va ser un degoteig d'execucions i desaparicions que es allargar durant tot l'agost. Una situació semblant va patir la comunitat de Sabadell, formada principalment per sacerdots ancians. Van matar vuit dels onze germans.

A Vic i Sallent es va viure una situació similar, amb vuit assassinats a Vic i cinc a Sallent. En el cas de Vic, va ser cremada l'Església de la Mercè però es van salvar les restes de Sant Antoni Maria Claret perquè les van amagar a casa seva la família Bantulà.

A València quatre missioners claretians van morir durant l'agost i el setembre. Finalment, la causa de beatificació dels 109 màrtirs inclou tres dels nou

missioners claretians que formaven la comunitat del Colegio Barquín del Corazón de María, a Castro Urdiales (Cantabria). S'havien quedat a un asil ajudant a una comunitat de religioses però el 13 d'octubre van ser detinguts i afusellats.

Per edats

Tenien una mitjana d'edat de 39 anys. El més jove, el germà Nicolàs Campos, només en tenia 16; dos tenien 19 anys, i 33 tenien entre 20 i 25 anys. Entre els més gran, tres tenien 76 anys.

Per situació

49 sacerdots, 31 germans i 29 estudiants.

Per lloc de naixement (província)

33 de Barcelona

18 de Lleida

15 de Girona

14 de Navarra

7 de Tarragona

4 d'Osca

5 de Burgos

2 de Logronyo

2 de Palència

2 de Saragossa

2 de Terol

1 d'Àlaba

1 d'Auch

1 de Cadis

1 de Madrid

1 de València

Per comunitats

60 de la Comunitat de Cervera – Mas Claret.

15 de la Comunitat de Vic.

11 de la Comunitat de Lleida.

8 de la Comunitat de Barcelona.

8 de la Comunitat de Sabadell.

4 de la Comunitat de València.

3 de la Comunitat de Castro Urdiales (Cantàbria).

LOGOTIP I LEMA DE LA BEATIFICACIÓ

El lema de la beatificació és: “Missioners fins a la fi”. Es tracta d’un lema breu, incisiu, centrat en el nucli de l’experiència dels màrtirs i fàcilment expressable en diverses llengües: Misioneros hasta el fin, Missionaries to the end, Missionaires jusq’ à la fin.

La paraula Missioners, escrita en majúscules, resumeix la identitat carismàtica dels claretians. És la definició de la congregació, persones que van pel món sencer per anunciar l’evangeli.

El logotip té tres símbols. La **Creu** simbolitza la centralitat de Crist mort i ressuscitat en la vida dels màrtirs. La **Flama** evoca la definició del Missioner; un home que vol encendre a tot el món amb el seu foc diví de l’amor. I la **Palmera** un símbol tradicional del martiri cristià. Els corona amb la palma dels vencedors.

Alhora hi ha tres colors diferents. El **daurat** de la creu al·ludeix al triomf de Crist sobre la mort; el **vermell** de la flama simbolitza el foc de l’amor, la virtut més necessària del missioner; i el **verd** de la palmera que ens situa en la natura i amb l’esperança de la resurrecció.

MISSIONERS CLARETIANS DE CATALUNYA

Contacte premsa:

Gerard Campos | Jordi Llisterri

comunicacio@claretians.cat | www.claretians.cat

93 476 68 30

Nàpols 346, 2E. 08025 Barcelona

Més informació sobre les beatificacions:

www.109cmf.org

www.claretians.cat/category/beatificacio-109-claretians

#109cmf

Tots els actes seran retransmesos per streaming